

Lieve mensen,

Alles staat op. De natuur, de mensen, het leven. Het thema van Pasen, maar voor mij ook van de dagen van 4 & 5 mei. Want herdenken van wat er gebeurd heeft een directe lijn met opstaan. Opstaan tegen alles wat de menselijkheid bedreigt. Dat is niet gering. En opstaan is niet makkelijk. We willen zo graag dat het eenvoudig is, dat ons leven rustig door kabbelt, maar de realiteit lijkt iets anders van ons te vragen. Namelijk het bevragen van onszelf: welke prijs wil jij betalen voor de vrijheid van een ander? Welke prijs blijf jij betalen voor de onvrijheid van jezelf? Een onvrijheid die zit in de afhankelijkheid van comfort en geruststelling. Een onvrijheid die zit in onze digitale verwevenheid. Grote vragen, ik weet het. Maar ik heb ze nodig, om me te verhouden tot de wereld van nu. Vragen, waarover ik het beste kan nadenken als ik buiten ben. Wat een geluk dat de natuur mij dan omarmt!

Met een hartelijke groet, Helene Westerik

'Onbarmhartig, onbarmhartig, maar des te barmhartiger moeten wij innerlijk zijn.'
Etty Hillesum

De natuur komt tot leven, twee zangers die mij dierbaar zijn zongen hun zwanenzang. Op de andere kant van deze reisbrief staat een tekst van Jan Rot. Op deze kant een (ingekorte) tekst van Henny Vrienten: eerlijk én hoopvol!

Loop met mij door alle zalen
In 't museum van weemoed en gemis
Rechts van u hangt alle schaamte
Dan door de gang van spijt en zelfverwijt
Links liggen vergeten dromen
Dan een grote zaal verloren tijd

Zie de onbegane paden
En de uitgestelde daden
Vervolgens een collectie oud verdriet
Kijk naar mijn mislukte dagen
En schuldgevoel dat door blijft knagen
Hier ligt de verspilde energie

Kijk ook even in de winkel
Soms heeft men een doos geluk
Maar pas op, want het valt gemakkelijk stuk
Nee, wordt niet droef van al dit falen
Hiernaast ligt het museum "de goede hoop"
Daar valt vast wel wat te halen
Maar het is er niet goedkoop

Schurend Paradijs – een tentoonstelling in Amersfoort, in de Kunsthal KAdé en de Elleboog kerk. Over de bewustwording van wat wij met de aarde doen. Mooi, schurend en urgent. Tot 3 juli.

Bruine armen? Tegenwoordig is het mooi en gezond om bruine armen te hebben van het buitenzijn. Vroeger was dat wel anders – bruine armen bij meisjes waren een teken van armoede, van hard moeten weken op het land. Daarom bedekten zij, als het kon, hun armen. Om ze zo blank te houden. Een doordenker.....

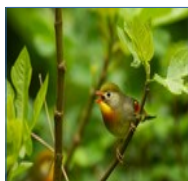

vogels bezitten een taal
om LENTE met veren
in de lucht te schrijven

met noten op de zang
alles naar buiten te fluiten

ik gaf gehoor aan deze roep
liet mij klapwiekend
op een bankje drijven

nu zit ik
in de zon te stralen
en wil ik
hoopvol blijven

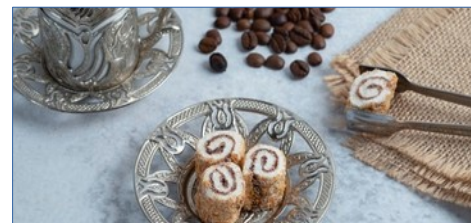
Arsons
RUWAARD

Mijn schoonzus is een kei in lekkere broodjes en koffie maken. Ze heeft haar eigen bedrijf op studentenlocaties in Amsterdam. Maar wat net zo belangrijk is, is dat zij als een moeder voor de studenten is. Met nét dat juiste gebaar of woord op het goede moment. Zondag is het moederdag: kijk en luister:

https://www.youtube.com/watch?v=1-rs6_hvlfE

Uit het lied Al Kol Eleh:
een gebed:

Bewaak mijn vrienden,
Bewaak de stilte,
Bewaak het wenen,
En vooral: bewaak dit lied.

Lieve mensen,

We hebben een auto van mijn zwager gekregen. Een super-de-luxe elektrisch exemplaar met allerhande snuffjes. Zo gaan de stoel en spiegels automatisch op de goede stand staan als ik instap, er zit een achteruitrijcamera op en nog een heleboel meer. Ik kan zelfs met mijn telefoon alvast de verwarming in de auto aanzetten en de ruiten laten ontgooien, terwijl ik nog rustig zit te ontbijten. Op het dashboard kan ik vervolgens zien hoe warm of koud het buiten is, in de auto merk ik daar niets van. De binnentemperatuur wordt automatisch geregeld.

Je leest tegenwoordig veel over 'de bubbel' waar je in zit; je *denkt* dat je midden in de samenleving staat, maar eigenlijk begeef je je m.n. in je eigen kring, met gelijkgestemden. En in de weidsheid van (social)media en internet vind je telkens weer *die* berichten die jouw standpunt ondersteunen. Onze auto lijkt ook zo'n soort bubbel. Ondanks dat je door de ramen de 'echte' wereld ziet, zit je in je eigen coconnetje, met je eigen muziek, je eigen temperatuur en alles precies afgesteld voor jou.

Mijn andere autootje hebben we ook nog; een klein rood geval van meer dan 20 jaar oud. Hij piept en kraakt, 's zomers is het een oven en 's winters zit je met een dikke jas aan te bibberen achter het stuur. Toch ben ik dol op mijn trouwe wagentje. Misschien juist omdat je hierin *wel* deel uitmaakt van de plek waar je bent; de geur van pasgemaaid gras dringt door de kieren van de ramen en een hobbelig pad maakt dat je hoofd geregeld bijna het dak raakt. Comfortabel? Nee, dat niet direct. Maar dat is de wereld ook niet bepaald!

Hartelijke groet, Nicoline Swen

Een van mijn dochters mag dit jaar op 4 mei, bij de herdenking, de levensverhalen van 3 mensen voorlezen. Jonge mensen die hun leven hebben gegeven voor vrede en vrijheid. Thuis hebben we het erover. "Zou jij het durven?", vraagt ze aan mij. We kijken elkaar aan. Voelen beide dat zo'n antwoord op een zonnige middag in de tuin niet te geven is. Met nog meer inzet buigt ze zich weer over de teksten. Dat kan ze in ieder geval wel doen, deze mensen de eer en het respect geven die ze, nog steeds, verdienen!

Als voorbereiding op de zomervakantie liepen we 5 dagen met rugzakken in de omgeving van Ommen. Wat is Nederland toch mooi! En wat is het leuk om (als een slak) alles wat je nodig hebt op je rug mee te dragen. Wat hebt u nodig om zich ergens thuis te voelen?

Je leeft met lach en traan
Veel geogst en veel verloren
En nou zie ik me staan
En scheid het kaf van het koren
En kijk je strakjes terug
Doe dan niet of het niks was
Nee, nee, dan zeg ik "Hé,
dit was wat ik was"
Want wat is een mens behalve dat
Waar ie voor staat en wat ie had
Ik zeg gewoon zoals het voelt
En zwak niet af wat ik bedoel
Want einde rit, staat zwart op wit
Dit was wat ik was
- Jan Rot (My Way)

Herkent u dat: dat de oorlog in Oekraïne een beetje 'went'? Ik schrik ervan als ik mijzelf daarop betrap. De ontzetting en angst van de eerste dagen wordt minder. Toch is er voor de mensen in Oekraïne (en de vluchtelingen) natuurlijk nog niets veranderd, hooguit verslechterd. Laten we elkaar scherp houden, dat onrecht in de wereld nooit gaat wennen!

Laten wij gaan,
als een ploeg die mensen meetrekt,
de voren door,
de akkers over,
de wereld in.
Laten wij gaan
tot het einde der aarde,
tot het uiterste toe
met handen,
dragers van leven,
met voeten gericht op
een weg van vrede.

WEES TOT ZEGEN
EN
WEES GEZEGEND